

Titular batek ez dioena

Koldo Sagasti

Iragan astean kolono israeldarrek 18 hila labeteko haur bat erail zuten, bizirik kiskalita, Zisjordaniako Duma herrian. Connecticuteko eskola batean edota Parisko egunkari batean hildakoek bezala, jaio berri palestinarrak ere izena zeukan: Ali Dawabsha; eta gurasoak, eta anaia. Horiek ere, larri zauritu zituzten israeldarrek oldarraldi ankerrean. Erasotzaileak, berriz, eragozpen handirik gabe itzuli ziren euren ondoko bizilekura, Maale Efraim koloniarra, atzean, biktimen etxeko paretetan, lelo mesianiko bat idatzirik utzita: “Bizitza luzea Mesia Erregeari”.

Gertakariaren ostean Benjamin Netanyahu berak gaitzetsi egin du ekintza te-

rrorista, horrela, modu generikoan, miss lehiaketetako hautagaiek munduan bakea desiratzen duten bezala, erailketan duen erantzukizuna zurituko duelakoan. Aliren hiltzaileak Israelgo Administrazioak sustatutako eta sustengatutako kolonia bateko biztanleak dira, Zisjordaniako kolonizazio estrategiaren abangoardia.

Hobari fiskal oparoak dituzte Israelgo Estatuaren partetik, okupazioaren lehengengo lerroan izateagatik; babes militarra eta armak nahierara erabiltzeko baimena; bestelako israeldarrek baino hamar aldiz gutxiago ordaintzen dute uraren fakturagatik; azpiegiturak eta errepide sare pribatua dute Estatuaren kontura... ez dira te-

rrorista zoro bakartiak, Tel Aviveko bulego batean diseinatutako bide orri bat gauzatzearen arduradunak baizik. Eta terroristak badira, elikatzen dituen Estatua bera terrorista delako da.

Horregatik guztiagatik da bereziki gaitzesgarria “El Pais” egunkariak albisteari eskainitako titular epela: «Ume palestinar bat hil da eraso batean». Haur palestinarra ez dira berez hiltzen, erail egiten dituzte; eta hilketaren erantzulea ez da “eraso bat”, baizik eta eraso hori burutu duten kolonoak eta kolonizazio estrategia diseinatu eta sustatu duten arduradun politikoak. Titularrak asko uzten du esateke... eta dena esaten du. •

Erantzi

Mirari Martiarena

Ez naiz inoiz hondartzazalea izan. Edo behintzat hori sinestarazi izan diot nire buruari. Ez naiz inoiz eguzkizalea izan. Edo behintzat aitzakia hori erabili izan dut askotan. Inguaruak, telebistak, publizitateak... sinestarazi zidaten umetan gizona egoteagatik nire gorputza ez zela inon eta inori erakusteko modukoa. Ordutik beti ibili naiz tapatu, tapatu eta tapatu. Eta inork ez dit irakatsi ikasitako mezu horiek desikasten.

Gizenago edo argalago egon izan naiz, baina beti moxtaka edo, behin medikuak bota zidan bezala, “potolita”. Tripa, titiak, izterrak... handik eta hemendik nola disimulatu pasa dut bizitza erdia baino gehia-

go, nire gorputza gorrotatu eta nazka sentitzeraino. Kolore beltzeko jantziak dira nire armairuan zerbaitegatik nagusi: nire gorputza estilizatu edo argaltzeko. Berriz ere tapatu, tapatu eta tapatu.

Baina ikasi dut nire lehen etxea nire gorputza dela. Nire mailegu eta hipoteka garrantzitsuenak berarekin ditudala, ez dudala berarekin zorretan egon nahi. Nire gorputzarekiko interesak neronek zaindu behar eta nahi ditut. Ez dut beste gorputzik eta bertan biziko naiz hil arte. Ikasi dut lotsekin eta konplexuekin ez noala inora. Eta agian horregatik hasi naiz aurrean hondartzara edo igerilekura lasai joaten. Bikini koloretsu bat erosi dut lehen aldiz eta uste

baino erabilera handiagoa ematen ari naitzaio. Ikasi dut hondartzazalea izan naitekeela; eguzkia ez dudala baserriko belarrak ontzerako garaian bakarrik hartu beharrik, eta, nahiz eta eguzkitan egoteko sugandila sen hori ez izan, gustura egon naitekeela.

Urtetan nire gorputza estaltzeko erabilitako aitzakiak albo batera utzi ditut, nahi gabe nire buruari erantsitako zamak bidean utziz. Oraindik arropa beltz ugari dut armairuan, baina hori ere pixkanaka aldatzen ari naiz. Nire etxea jantzi eta apaintzen ikasten ari naiz, nire gorputza maitatzen, izan nahi dudana izan eta gustura bizitzeko. Lotsak eta konplexuak erantzi ditut gehiago ez janzteko. •